

---

column Richard Branson

Virgin-oprichter en avonturier Richard Branson schrijft exclusief voor Sprout; zijn columns vind je hier en op Sprout.nl.

Dood aan de stropdas

Tijdens een wandeling in Londen kwam ik langs een rij schoolkinderen, lopend in hun schooluniform. Niets bijzonders, op één ding na dat me aan het lachen maakte: hun identieke dassen. Of beter gezegd, wat er nog van over was. Meer dan de helft van de kinderen had 'm afgeknipt, drie of vier centimeter onder de knoop.

Geïntrigeerd vroeg ik hun leraar wat er gebeurd is met de dassen. Hij grinnikte en zei: "Nou, de kinderen hebben een hekel aan die das, maar het schoolreglement zegt dat die verplicht is. Maar wat de regels niet aangeven, is hoe lang die moet zijn. Knip-knip dus." Waarom heb ik dat vroeger niet bedacht?

Mijn oog viel erop omdat we net de overname van de Northern Rockbank hebben afgerond. Langzaam verandert die bank in Virgin Money. En in een bank kun je bezoekers het beste afschrikken met een accountmanager in driedelig grijs en een das achter een mahoniehouten bureau. Daarom vormen we de banken om.

Allereerst hebben we de traditionele desk vervangen door informele zitjes. Ook de formele kle-

ding zou een belemmering voor klanten kunnen zijn, dachten we. Onze nieuwste Virgin-medewerkers kregen dus te horen dat de das thuis mocht blijven.

Dit past bij me - ik had altijd al een hekel aan stropdassen, misschien omdat ik nooit het punt ervan heb gezien. Ze zijn ongemakkelijk en hebben geen nut. Ik heb gelukkig altijd voor mezelf gewerkt en ben dus nooit slachtoffer geweest van de corporate dresscode. Een trui en corduroy broek, dat was jarenlang mijn zakelijke kleding. Iemand grapte ooit: "De dag waarop Richard in pak en stropdas de bank binnenstapt, dan weet je dat we écht in de problemen zitten".

De laatste tijd draag ik vaak een jasje, best handig in al

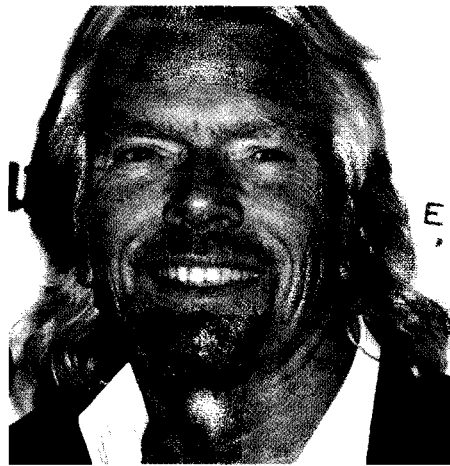
die verschillende klimaten waar ik kom. Een das zal ik alleen dragen bij ultraformele gelegenheden, zoals een diner op het Witte Huis. Pakken en dassen in een kantoor vormen een uniform, maar dan wel in een arena waar ze geen doel meer hebben. Ooit lieten ze zien dat de drager in staat was om de dure stof te kopen en eer- vol te dragen. Nu, in een geïndividualiseerde internetcultuur, spreken je prestaties voor zich. De stropdas is een

anachronisme. Vroeger was ik die ene man in de kamer met een onbedekte hals, die daar heel zelfbewust over was (en dat was ik meestal niet). Tegenwoordig ben ik blij om te zien dat de man met de das juist degene is die uit de toon valt.

De grootste doorbraak in de geleidelijke ondergang van de pak-en-das-dresscode kwam verrassend genoeg vanuit de politiek. Tony Blair was een van de eerste Britse premiers - Maggie Thatcher uitgezonderd - die in het openbaar verscheen zonder de 'juiste' nekdracht. Nu loopt president Obama bijna de helft van de tijd rond zonder das.

Ik ben er trots op dat ik heb meegeholpen om de spelregels te veranderen. Dassen dragen is gewoon dom. Het beste argument dat mensen aandragen om wél een das te dragen is: "het wordt van me verwacht" of "alle anderen doen het ook."

Dat de zakelijke cultuur veranderd is, merk ik als mensen aan me vragen of ze ook hun das kunnen afdoen voor een meeting met mij. Ze hadden blijkbaar niet gedacht dat ze een deal konden maken zonder das. Waarom droegen ze die das eigenlijk? Uit naam van alle onderdrukte dasdragers in de wereld roep ik alle despootbedrijven die hun mannelijke werknemers nog steeds dwingen een strop te dragen: *think again.* «

'Tegenwoordig val je uit de toon als je een das draagt'